

№ 79

НАРОДЕН ТЕАТЪР — РУСЕ
ПОСМТЕЛ НА ОРДЕН „ЧЕРВЕНО ЗНАМЕ НА ТРУДА“



необикновен процес

MAPOREN TAPAS - 1911
MAPOREN TAPAS - 1911

НАРОДЕН ТЕАТЪР
«САВА ОГНЯНОВ»
РУСЕ

Носител на ордена
„Червено знаме на труда“

МАРИЯ
СИМОВА

НЕОБИКНОВЕН
ПРОЦЕС

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе



120000888950

Сезон 1964—1965

490244

С новата си пиеса „Необикновен процес“, аз се срещам за четвърти път с русенската публика. Всяка нова среща на автора със зрителите е решаваша за по-нататъшното негово творчество. Дали публиката ще приеме, отхвърли, или ще остане равнодушна към драматичното произведение, това не може да не вълнува автора. Но когато русенската публика приеме, или отхвърли, това е най-верния показател за автора.

Лично аз дължа много на Русенския театър. На първия национален преглед той се яви с „Хора без родина“. Спектакълът получи висока оценка. За един млад автор това беше повече от импулс.

Особено се вълнувам от нашата нова среща. Макар „Необикновен процес“ да не излиза за първи път пред публика, аз изпитвам онова вълнение, което изпитва авторът когато за първи път се срещне с публиката. Това е защото се явявам пред Вас, русенски зрители.

Пиесата я писах използвайки жизнените факти с техните красиви и грозни страни. Пиесата я писах за тези, с които се срещаме всеки ден — родители, учители, командири, приятели, любими, за тези, които ни заобикалят. Писах я за нас всички, които носим отговорност за възпитанието на младото поколение. Няма да бъде беда, ако се видим в някой от образите. Беда, според мен, ще бъде, ако въобще не се видим. Тогава и поставянето на пиесата ще бъде безпредметно.

Пиесата я писах и за себе си. Когато човек мине един етап от живота си, той трябва да го анализира — не за лична равностетка, а за това да бъде полезен на другите.

От сърце ми се иска да бъде полезна на русенската публика. И ако в последна сметка тая публика остане равнодушна, вината ще нося аз като автор.

Мария Симова

НЕОБИКНОВЕН ПРОЦЕС

пиеца в 2 части от Мария Симова

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

ЛИЦА

ПРОКУРОРЪТ
НИКОЛАИ
МАЙКАТА
БОРИСЛАВ
СТЕФАН
ПОЛКОВНИКЪТ
ПОДПОЛКОВНИКЪТ
МАЙОРЪТ
КАПИТАНЪТ
СЕРЖАНТЪТ
ТАНЯ
ЛИЛИ
НЕЛИ
ТОНИ
ПЪНЧ
ДЖИМИ
ВАКЛИНСКИ
ХАДЖИКОСТОВ
ПАВЛОВ
РАЗСИЛЕН В СЪДА

АКТЬОРИ

— Симеон Ганев
— Вождар Манев
— засл. арт. Цветана Николова
— Вълчо Камарашев
— Георги Радомиров
— Светослав Станилов
— Колю Мичев
— Стоян Бъчваров
— Стефан Стефанов
— Минко Минков
— Антоанета Кръстева
— Маргарита Станилова
— Богдана Вульпе
— Добринка Караджова
— Ангел Геров, Теодор Юруков
— Георги Минчев
— Цанко Петров
— Минчо Николов
— Васил Проданов
— Георги Билалов

Постановка засл. арт. Георги Георгиев

Художник Цанко Войков

ГРЕШКИТЕ, ЗА КОИТО НЯМА НАКАЗАНИЕ

Съвременната младеж е мислеща, самостоятелна, с всестрани интереси. И все пак съществуват прояви, които не могат да не ни тревожат. Това разбират най-добре родителите, чиято всекидневна грижа понякога става страдание. И радостта, че си създал поколение започва да се топи в безкрийната мъка, че твоят син или твоята дъщеря не оправдават надеждите ти. . .

Когато човек мине дълъг път и спре да си почине, винаги си казва: „Пътувах добре“ или „Пътувах лошо“. Малко родители обаче след като израстнат децата им си правят равностойка за това как са ги възпитали.

Голяма част от публиката на моята пиеса „Необикновен процес“ се интересува дали тя има автобиографичен характер. Във всяко произведение авторът влага свои лични преживявания. Това са тия моменти, за които читателят или зрителят казва: „Също както в живота“. В „Необикновен процес“ съм използвала почти всички черти от характера на моя син, някои случки от неговия живот. Но като цяло пиесата е плод на обобщенията, направени след като присъствах на няколко процеса, в които обвиняемите бяха младежи. Наблюдавах най-различни характери, чух интересни случаи, разбрах колко често неправилното отношение към детето, юношата, младежа води до съдебната зала. Едва тогава си дадох сметка за изминатия от мен път, за своите несполуки като възпитател.

Всяко поколение има свои особености, всеки човек — своя индивидуалност. Ние, родителите, често забравяме тази истина. Затова ни е така трудно да приемем факта, че децата ни не са такива, каквито сме били ние. Неразбирането на младостта, на нейните нужди и пориви пречи на дружбата между родители и деца, води до неискреност в отношенията. Тогава много лесно някои прояви на недисциплинираност и изглеждат като страшна заплаха. И преставаме да виждаме зад тях същността, хубавото, чистото.

Не става дума за снизхождение към лошото, към тревожното в поведението на някои млади хора, а за вярата в човека, за внимателното вникване в неговата душа. Защото само ако разбираме и вярваме, можем да помогнем на този, който е сбъркал.

Аз съм майка. Майката няма винаги възможност да каже на другите какво чувства. Но аз съм автор и актриса. Защо да не си поговоря със зрителите откровено и сърдечно? Защо да не ги накарам да се замислят над всичко, което съм пропуснала? Та това е мой граждански дълг! И ето, в пиесата „Необикновен процес“ аз вложих протеста на гражданската съвест срещу ония, които вършат „малки грешки“ в най-отговорната работа — възпитанието на човека. Защото именно тези понякога незабележими прешки могат да станат фатални за младия човек. „Малките“ грешки, за които няма наказание, са голям враг. С него трябва да се борим всеки ден в дългия и сложен процес на възпитанието.

Мария Симова

СЪТРУДНИЦИ НА ПОСТАНОВКАТА

пом. режисьор — Д. Попилиева
суфльор. А. Панайотова
зав. пост. част — П. Панайотов
театър майстор — Д. Найденов
худ. осветление — Г. Хараламбиев

Изпълнители на костюмите:

К. Димитрова
С л. Н и к о л о в
ръков. дърв. ателие — П. Банов
ръков. тапиц. ателие — И. Великов
реквизит — В. Сапунджиев

Грим и перуки:

С т. С т а н о е в
З д р. С я р о в а
ръков. на гардероба — Ст. Найденова
железар — П. Андреев

